

[Økonomiministeren.]

Schlüter mener, at tidspunktet er inde til at sige, at den side af indkomstpolitikken, som hedder avancestoploven, skal væk. Det er ingen invitation at sige noget sådant til andre grupper af befolkningen; at man ikke kan blive stående stift og uforandret ved vedtagelser år igennem, har vi netop vist ved den revision af avancestoploven, der blev gennemført for nylig, men det styrker ikke bestræbelserne for en opslutning, hvis man ikke forstår, at også den form for indkomstdannelse må med.

Det har været sagt — og det mener jeg det er meget vigtigt at understrege — at lige så vel som det i hvert fald for regeringen og for socialdemokratiet er det primære mål at få forøget beskæftigelsen og afskaffet arbejdsløsheden, få det bragt ned på det minimum, uden hvilket der ikke kan være bevægelighed i et moderne industrisamfund, lige så sikkert er det, at det ikke kan ske, hvis ikke man samtidig i meget væsentlig grad får løst vores betalingsbalanceproblemer — i hvilken grad må afhænge af, hvorledes den internationale politik former sig. Men over for dem, der af og til ligesom indstiller sig på, at vi nu har fået denne store arbejdsløshed, og at vi såmænd aldrig slipper af med den igen, over for denne selvopgivende holdning vil jeg gerne sige: det afhænger af os, det afhænger af regeringen, det afhænger af folketinget, det afhænger af organisationerne, det afhænger af os alle sammen, om vi vil finde os i den arbejdsløshed, eller vi ikke vil. Vi kan afskaffe den — under gode konjunkturer lettere, under dårligere konjunkturer besværligere og mere bekosteligt — men at sige på forhånd, at vi skal acceptere den i større eller mindre udstrækning, er i hvert fald en politik, som jeg ikke kan forstå, og som jeg ikke kan forstå at andre kan acceptere som udgangspunkt for deres tankegang. Vi kan afskaffe denne arbejdsløshed, men i den udstrækning, hvori de internationale konjunkturer ikke gør os opgaven lettere — og meget ser ud til, at konjunkturudviklingen kommer langsommere, end vi hidtil har regnet med — kræver det foranstaltninger, indgreb, beslutninger, gennemførelser, som i visse henseender kan være ubehagelige, men hvor man må måle dette ubehag i forhold til, hvad det betyder, at man får nedbragt arbejdsløsheden.

den. Det er en afvejning, som vi naturligvis alle sammen, når vi træffer vores beslutning om, hvilken politik vi vil støtte, må foretage. Afvejningen kan måske nok falde lidt forskelligt ud, alt efter hvad ens erfaringsgrundlag er, og hvor man er placeret i samfundet, men for den store del af befolkningen er der for mig at se ikke spor af tvivl om, at afvejningen vil falde ud til fordel for den vurdering, at så må der ryge nogle dogmer, så må der ryge nogle fordomme, så må der ryge nogle indgroede vaner, hvis det er nødvendigt for at få afskaffet arbejdsløsheden. Jeg tror, at en politik, der sigter herpå, vil kunne samle den store del af befolkningen i Danmark, og det er i hvert fald en politik, som vi er i gang med at søge udformet i regeringen, som vi er begyndt drøftelser af, og som vi meget snart, forhåbentlig i løbet af 1 eller 2 måneder, i grove træk vil kunne tage op til drøftelse med organisationerne og med de politiske partier, som gerne skulle være med til at bære en sådan politik igennem. Jeg tvivler ikke om, at når vi kommer med vores udmærkede oplæg, vil der være et eller andet, som man ikke synes helt om — nu smiler hr. Anders Andersen, han har ligesom forudset, at der var noget, han ikke rigtig ville synes om — men vi taler os jo nok til rette; vi er jo da, kan jeg sige uden at prale, begge to fornuftige folk, og det gælder det store flertal heldigvis i dette ting — ja, hr. Svend Andersen (Rosk. a.) behøver ikke at føle sig truffet — og derfor kan vi godt tale os til rette om dette og få fastlagt en sådan politik, hvis vi alle sammen er indstillet på, at vi skal løse disse to hovedproblemer, som hænger uløseligt sammen: betalingsbalanceunderskuddet og arbejdsløsheden.

Forsvarsministeren (Orla Møller):

Hr. Brusvang fremsatte forslag til motiveret dagsorden omkring det, der i dagsordenen kaldes debatten omkring blokadesagerne. I den forbindelse bringer hr. Brusvang den oplysning, at jeg til retsudvalget har stillet et forslag om ændring i politivedtægten. Der er det nødvendigt for mig at gøre opmærksom på, at det ganske vist er rigtigt, men jeg har udtrykkelig taget afstand fra, at man ville bruge en sådan ordning for at klare problemerne i forbindelse med disse sager. Jeg gør i henvendelsen til